

Arrest

nr. 78 621 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing, luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj origine te zijn. U bent afkomstig uit Nazran.

Vanaf 1995 tot 2007 hebben u en uw familie Tsjetsjeense vluchtelingen opgevangen in één van jullie huizen.

Omdat u op 13 januari 2008 bent gehuwd met T. T. (...) (O.V.X), kwam er een einde aan de opvang. U en uw vrouw gingen wonen in het huis waar de vluchtelingen eerder hadden verbleven.

In de ochtend van 26 februari 2008 vielen gemaskerde FSB-medewerkers uw huis binnen. Er werd een onwettige huiszoeking gehouden en u werd meegenomen naar Magas. U werd er vervolgens ondervraagd over de granaten en munitie die men in de kelder van uw huis had gevonden. U weet niet of deze zaken effectief in uw huis hadden gelegen. Ook werd u bevraagd over A. S. (...), een

Tsjetsjeense rebellenleider die vroeger in uw huis had verbleven. U diende zijn verblijfplaats te geven, maar u had geen enkele informatie. U werd tijdens de ondervraging ook geslagen.

De volgende dag werd u, met behulp van uw broer die vroeger bij de MVD van Nazran had gewerkt, vrijgelaten. U diende bij uw vrijlating ook nog bepaalde documenten te ondertekenen, maar u weet niet wat u hebt ondertekend. Na uw vrijlating merkte u dat u in de gaten werd gehouden en dat u vaak door een auto werd achtervolgd. Ook werd u nadien nog twee à drie keer door de wijkagent meegenomen naar de administratiedienst in Nazran. Ook daar werd er u telkens ondervraagd over dezelfde zaken.

In de ochtend van 11 juli 2011 vielen er opnieuw gemaskerde FSB-medewerkers uw huis binnen. Uw huis werd doorzocht en u werd nogmaals meegenomen naar Magas waar u bekentenissen diende af te leggen over uw contacten met rebellen. Echter, aangezien u geen enkele band had met rebellen, kon u geen informatie geven. U werd tijdens deze ondervraging door de FSB mishandeld.

Op 12 juli 2011 werd u, na een betaling van 100000 roebels door uw broer, vrijgelaten. Na deze vrijlating, ging uw echtgenote vaak bij haar oom, A. Y. (...), overnachten.

Op 14 augustus 2011 werd Y. (...) vermoord in zijn huis door gemaskerde personen en dit net op het moment dat uw vrouw daar ook aanwezig was. Uw vrouw liep geen verwondingen op, maar zij kreeg na dit incident wel problemen met haar geheugen. Alsook diende zij in september 2011 een oogoperatie te ondergaan, maar u weet niet of dit effectief iets te maken heeft met de moord op haar oom.

In augustus 2011 begon u zich voor te bereiden om het land te verlaten, maar u was nog niet zeker van uw vertrek.

Op 9 september 2011 stapte u nog naar de mensenrechtenorganisatie 'Mashr' om hulp te vragen. Enige tijd later werd u opgeroepen door 'Mashr' en er werd u gezegd dat men u niet kon helpen. U vroeg aan 'Mashr' een bewijs en op 16 september 2011 hebt u van 'Mashr' een document ontvangen waarin uw problemen worden bevestigd.

In september 2011 vernam u van uw broer dat het gevaarlijk was voor u om in Ingoesjetië te blijven en dat u diende onder te duiken.

Op 29 september 2011 bent u samen met uw vrouw en uw twee zonen uit Ingoesjetië vertrokken.

µOp 3 oktober 2011 bent u in België aangekomen en de volgende dag hebt u een asielaanvraag ingediend.

Na uw aankomst in België, hebt u via het contact met uw broer in Ingoesjetië vernomen dat er nog oproepingsbrieven op uw naam zijn afgeleverd. µ

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: het Russisch binnenlands paspoort van u en uw echtgenote, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van A. Y. (...), uw middelbaar diploma, de geboorteaktes van uw twee zonen en een document van 'Mashr'. Na uw gehoor werden nog twee convocaties (dd.6/09/2011; 10/10/2011) bezorgd."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u Ingoesjetië hebt verlaten omdat u tweemaal door de FSB was meegenomen en ondervraagd over uw contacten met rebellen. Ook werd u ondervraagd over munitie en granaten die men tijdens de eerste huiszoeking in uw kelder had aangetroffen. U werd door de FSB gevisieerd omdat u en uw familie van 1997 tot 2007 Tsjetsjeense rebellen onderdak hadden verleend, waaronder A. S. (...) die nadien een rebellenleider werd (CGVS gehoor 22/11/2011 p.10-13).

U vreest bij terugkeer naar Ingoesjetië dat u zal worden vermoord of dat u spoorloos zal verdwijnen (CGVS gehoor p.17-18).

In eerste instantie werd vastgesteld dat u aangaande bepaalde essentiële elementen van uw asielerlaas onaannemelijk weinig op de hoogte was.

Zo verklaarde u dat uw broer u heeft geholpen bij uw vrijlatingen, respectievelijk in februari 2008 en juli 2011.

Echter, u was onaannemelijk vaag over de hulp die uw broer u heeft geboden. Zo stelde u dat uw broer uw vrijlating in februari 2008 via zijn ex-collega's bij de MVD van Nazran heeft geregeld. U weet echter niet concreet via welke personen of op welke wijze uw broer uw vrijlating heeft gefaciliteerd (CGVS gehoor p.10). Gezien deze vrijlating van 2008 dateert, mag echter van u worden verwacht dat u meer kennis heeft over de voornoemde elementen.

Eveneens over uw vrijlating in juli 2011 was u onvoldoende duidelijk. Zo stelde u dat uw broer toen 100000 roebels had betaald voor uw vrijlating, maar u kon verder niet aangeven hoe of via welke kennissen hij dit heeft bewerkstelligd. U zei vaag iets over een tussenpersoon, maar meer concreet kon u niet zijn (CGVS gehoor p.12).

Dat u op heden nog steeds geen verdere kennis heeft over de wijze waarop uw broer zowel in 2008 als in 2011 uw vasthoudingen heeft kunnen beëindigen, brengt de aannemelijkheid van uw asielverklaringen op ernstige wijze in het gedrang. Gezien immers de voornoemde vasthoudingen de enige opsluitingen zijn die u heeft ervaren in Ingoesjetië en u zelfs tot op heden contacten hebt met uw broer (CGVS gehoor p.4), kan van u worden verwacht dat u hieromtrent meer informatie kon aanreiken.

Verder dient er nog gewezen te worden op enkele vaagheden, incoherenties en inconsistenties tussen uw onderlinge verklaringen enerzijds en de verklaringen van u en uw echtgenote anderzijds. U verklaarde dat er op 26 februari 2008 en op 11 juli 2011 huiszoekingen bij u thuis waren en dat u op die data voor ondervraging werd meegenomen.

Toen u tijdens uw gehoor werd gevraagd of er in de periode tussen de voornoemde data nog andere incidenten of problemen waren geweest, gaf u enkel aan dat u toen in de gaten werd gehouden en dat u vaak door een wagen werd gevolgd. Voor het overige hadden er in de voornoemde periode geen andere incidenten plaatsgevonden (CGVS gehoor p.13).

Echter, tijdens het gehoor van uw echtgenote werden volgende verklaringen vastgesteld.

Volgens uw echtgenote was de wijkagent in de periode tussen uw twee aanhoudingen enkele keren bij jullie huis langs geweest met oproepingsbrieven voor u. Uw echtgenote verklaarde dat u niet altijd thuis was op het moment dat de oproepingsbrieven werden gebracht, maar zij stelde dat u wel op deze convocaties bent ingegaan. Uw echtgenote voegde bovendien toe dat de betreffende oproepingsbrieven nog steeds bij uw moeder in Ingoesjetië waren (CGVS gehoor vrouw 22/11/2011 p.7). Toen u vervolgens nogmaals werd gevraagd naar incidenten tussen uw twee aanhoudingen, herhaalde u opnieuw dat het bij uw twee aanhoudingen was gebleven (CGVS gehoor p.18). Pas nadat u expliciet werd gevraagd of u in de voornoemde periode nog werd opgeroepen, verklaarde u dat u nog enkele keren door de wijkagent voor ondervraging was meegenomen naar de administratiedienst in Nazran. Volgens u had u toen oproepingsbrieven gezien, maar u stelde duidelijk dat deze betreffende brieven niet meer in jullie bezit zijn (CGVS gehoor p.19). Toen u echter werd gewezen op de verklaringen van uw echtgenote, zijnde dat deze oproepingsbrieven nog steeds bij uw moeder in Ingoesjetië zijn, stelde u dat uw vrouw zich vergist. Ook voegde u nog toe dat de oproepingsbrieven misschien waren gekopieerd (CGVS gehoor p.19). Echter, deze vage verklaringen zijn niet afdoende om de vastgestelde inconsistentie tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote aangaande het feit of de voornoemde convocaties nog steeds bij uw moeder in Ingoesjetië zijn, op te heffen. Er mag immers worden verwacht dat u en uw echtgenote aangaande het bestaan van relevante bewijselementen van uw vervolgingsproblematiek in Ingoesjetië eenduidige verklaringen afleggen. Uw verwijzing tijdens het gehoor naar de geheugenproblemen van uw vrouw sinds de moord op haar oom dd.14/08/2011, doet geen afbreuk aan de voorgaande conclusie. Er werden immers geen bewijzen aangebracht als zou uw echtgenote in navolging van de betreffende moord met geheugenproblemen kampen. Bijgevolg hebben uw beweringen geen invloed op de voorgaande vaststelling. Bovendien wordt het opmerkelijk genoemd dat u tijdens het gehoor aanvankelijk twee keer verklaarde dat er in de periode tussen uw twee aanhoudingen, behoudens het feit dat u werd 'geobserveerd', geen andere problemen of incidenten hebben plaatsgevonden (CGVS gehoor p.13, 18). Dat u niet onmiddellijk de voornoemde ondervragingen door de wijkagent hebt aangegeven, verklaarde u door het feit dat u het was vergeten (CGVS gehoor p.19). Dat u echter de enige concrete gebeurtenissen die tussen februari 2008 en juli 2011 hebben plaatsgevonden, tijdens uw gehoor op het Commissariaat-Generaal kon vergeten, tast de aannemelijkheid van uw verklaringen aan. Immers, van een asielerzoeker die verklaart te vrezen voor zijn/haar leven en vrijheid en daarom aan de Belgische autoriteiten bescherming vraagt, kan worden

verwacht dat hij/zij alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar asielaanvraag op een correcte en gedetailleerde wijze aanbrengt en dit vanaf het begin.

Verder werden er nog gelijkaardige vaststellingen gedaan betreffende de aannemelijkheid van uw actuele vrees. Zo verklaarde u voorts dat u niet wist of u heden in Ingoesjetië nog wordt gezocht. Ook ondanks het éénmalige, maar recente contact met uw broer, bleek u geen verdere kennis te hebben over de ontwikkelingen van uw vervolgingsproblematiek sinds uw vertrek uit Ingoesjetië (CGVS gehoor p.4, 16). Echter, even later op het gehoor gaf u aan dat u toch via het contact met uw broer in België had vernomen dat er na uw vertrek uit Ingoesjetië oproepingsbrieven voor u waren toegekomen (CGVS gehoor p.18). Dat u echter pas naar het einde van het gehoor toe deze verklaringen hebt afgelegd, en dit ondanks het feit dat u eerder uitgebreid was bevraagd naar eventuele actuele vervolgingselementen (CGVS gehoor p.16), tast verder de aannemelijkheid van uw verklaringen aan. Uw uitleg dat u er bij de eerdere vragen niet aan had gedacht en dat een vergissing menselijk is (CGVS gehoor p.19), wordt door het Commissariaat-Generaal als niet aannemelijk aanschouwd. Temeer gezien het éénmalig contact met uw broer in Ingoesjetië twee weken voor het gehoor had plaatsgevonden, (CGVS gehoor p.4), kan van u worden verwacht dat u tijdens uw gehoor onmiddellijk melding had gemaakt van het feit dat er na uw vertrek uit Ingoesjetië oproepingsbrieven voor u waren aangekomen. Verder dient hierbij ook nog opgemerkt te worden dat u weinig kennis had over de betreffende convocaties. Zo bleek u niet te weten wanneer de voormelde brieven voor u in Ingoesjetië waren afgeleverd en wat er concreet in de betreffende brieven stond vermeld. U gaf zelf aan dat u deze vragen niet aan uw broer had gesteld (CGVS gehoor p.18-19). Dergelijk gebrek aan interesse in en informatie over zaken die kunnen wijzen op een actuele vervolging door de autoriteiten in Ingoesjetië, is niet geloofwaardig te noemen indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren. Van een asielzoeker mag er immers worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar de eventuele ontwikkelingen van zijn vervolgingsproblematiek in land van herkomst.

Wat bovendien de convocaties (dd.6/09/2011; 10/10/2011) betreft die na het gehoor nog op het Commissariaat-Generaal werden bezorgd, dient het volgende te worden vastgesteld. In beide convocaties staat vermeld dat u bij de OVD van Magas wordt opgeroepen als een verdachte in een criminele zaak. Echter, uit deze convocaties kan niet worden afgeleid in welke zaak of van welke feiten u concreet wordt verdacht. Verder dient ook nog expliciet gewezen te worden op het feit dat u volgens één van de convocaties op 6 september 2011 bij de OVD werd opgeroepen. Echter, gezien u pas op 29 september 2011 bent vertrokken uit Ingoesjetië, was u logischerwijze op de voornoemde datum nog steeds in uw land van herkomst. Dat u echter tijdens uw gehoor hebt vermeld dat er na uw laatste aanhouding op 11 juli 2011 tot aan uw vertrek in september 2011 niets meer concreet was gebeurd (CGVS gehoor p.13-14) en u geen enkele melding hebt gemaakt van de voornoemde convocatie, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de bewijswaarde van de neergelegde convocaties. Bijgevolg kunnen de neergelegde convocaties de aannemelijkheid van uw relaas niet herstellen.

Tot slot dient nog gewezen te worden op het feit dat u op 19 augustus 2011 een internationaal paspoort werd uitgereikt. U verklaarde dat de aanvraag van dit paspoort door de vrouw werd geregeld die u tot in België heeft begeleid. U hebt echter wel zelf uw internationaal paspoort bij de immigratiedienst in Nazran afgehaald. U stelde bovendien dat het betreffende paspoort op officiële wijze was geregeld (CGVS gehoor p.5). Echter, het feit dat u in augustus 2011 nog een internationaal paspoort werd uitgereikt, valt niet te rijmen met uw verklaringen dat u nauwelijks een maand voordien, zijnde op in juli 2011, ernstige problemen hebt gehad met de FSB in Magas en dat u, al dan niet op officiële wijze, werd verdacht van banden met rebellen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal- of reispaspoort aan de FSB, de Russische staatsveiligheidsdienst, wordt voorgelegd. Mocht u dan ook werkelijk nog in juli 2011 door FSB-medewerkers worden aanschouwd als een persoon die contacten heeft met rebellen, is het weinig aannemelijk dat uw autoriteiten u een internationaal paspoort zouden uitreiken waarmee u zomaar het land zou kunnen verlaten. Uw uitleg dat u niet op een lijst stond bij de FSB en dus niet door hen werd gezocht (CGVS gehoor p.17), maakt nog steeds niet aannemelijk dat u nog in augustus 2011 uw eigen internationaal paspoort hebt afgehaald bij de autoriteiten in Nazran (CGVS gehoor p.5-6). Immers, dergelijke handelingen rijmen niet met een geloofwaardige vrees voor vervolging aangezien u op die manier hoe dan ook onder de aandacht van de autoriteiten komt. Ook het feit dat u met uw eigen Russisch binnenlands paspoort hebt gereisd vanuit Ingoesjetië naar Moskou (CGVS gehoor p.8), ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen,

bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het voorgelegde document van 'Mashr' (dd.16/09/2011) waarin staat vermeld dat u 'Mashr' hebt benaderd omwille van vervolging door politiediensten, heeft geen invloed op de eerder geformuleerde besluiten. Ondanks het feit dat in het betreffende document staat vermeld dat 'Mashr' na contacten met uw bureaus, familieleden en dorpelingen kan bevestigen dat er in februari 2008 en juli 2011 huiszoekingen bij u thuis zijn geweest en dat u ook werd ontvoerd, dient te worden benadrukt dat dergelijke documenten enkel een ondersteuning vormen voor geloofwaardige en coherente asielerklaringen. Gezien uit voorgaande beoordeling blijkt dat de aannemelijkheid van uw asielerklaas op ernstige wijze werd ondermijnd en er meerdere vaagheden en inconsistenties doorheen uw verklaringen enerzijds en tussen die van u en uw echtgenote anderzijds, werden opgemerkt, vermag dit document niet om de voorgaande conclusies te wijzen.

Wat betreft de overlijdensakte van A. Y. (...), zijnde de oom die op 14/08/2011 in het bijzijn van uw echtgenote werd vermoord, dient te worden opgemerkt dat dit document eveneens de reeds geformuleerde besluiten niet kan wijzigen. Dit document vormt immers enkel een ondersteuning voor uw verklaringen aangaande de moord op A. Y. (...) dd.14/08/2011. En zowel u als uw echtgenote hebben verklaard dat deze gebeurtenis geen deel uitmaakt van uw vervolgingsproblematiek in Ingoesjetië en geen verband houdt met de verklaarde asielerproblemen (CGVS gehoor p.15; CGVS gehoor vrouw p.6).

Ook het Russisch binnenlands paspoort van u en uw echtgenote, uw huwelijksakte, uw middelbaar diploma en de geboorteaktes van uw twee zonen wijzigen niets aan de voorgaande conclusies. Deze documenten hebben immers enkel betrekking op de persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw gezinsleden alsook op uw opleiding en deze informatie wordt door mij niet betwijfeld."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 13 januari 2012 (zie p. 3) een schending aan van "de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht".

Hij laat gelden dat (zie p. 3) "de minister van Binnenlandse Zaken (sic) de plicht (heeft) zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding"; volgens verzoeker moet er geval per geval worden gekeken naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoeker verwijst naar het "ambtsbericht van Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland" over de Noordelijke Kaukasus in het algemeen en over Ingoesjetië in het bijzonder.

Hij stelt dat hij (zie het verzoekschrift, p. 4) "heeft aangetoond dat hij nog steeds in Ingoesjetië gezocht wordt" en hij wijst op de convocaties die hij neerlegde.

Volgens verzoeker kan er "met zekerheid gesteld worden dat het hier niet om een verkeersovertreding gaat aangezien er letterlijk staat "verdachte is in een criminele zaak"".

Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden wanneer die "zonder verdere uitleg of staving" vaststelt dat uit de convocaties niet kan worden afgeleid in welke zaak of van welke feiten verzoeker concreet verdacht wordt.

Verzoeker brengt een nieuwe convocatie aan die op 5 december 2011 werd uitgevaardigd; ook hierin staat vermeld dat verzoeker als “*verdachte in een criminele zaak*” wordt opgeroepen.

Wat betreft het document van “Mashr”, wijst verzoeker er op dat dit stuk stelt dat “Mashr” na contacten met verzoekers burens, familieleden en dorpelingen kan bevestigen dat er in februari 2008 en juli 2011 huiszoekingen bij verzoeker thuis zijn geweest en dat verzoeker werd ontvoerd.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal desalniettemin zijn feitenrelaas in twijfel trekt en “*zonder meer*” het document van “Mashr” naast zich neerlegt.

Onder verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak, besluit verzoeker dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de zorgvuldigheidsplicht, wat volgens hem “*onbehoorlijk gedrag uitmaakt van de Minister van Binnenlandse Zaken (sic)*”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagde zijn vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Zo legde verzoeker met betrekking tot zijn vrijlatingen door de autoriteiten via tussenkomst van zijn broer, vage verklaringen af; betreffende zijn vrijlating in februari 2008 kon hij niet vertellen via welke personen of op welke wijze zijn broer de vrijlating had geregeld; ook aangaande de vrijlating in juli 2011 kon verzoeker niet aangeven hoe of via welke kennissen zijn broer dit had bewerkstelligd.

Verzoeker en zijn echtgenote legden tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de problemen met de autoriteiten die zich tussen de twee huiszoekingen en ondervragingen zouden hebben voorgedaan, alsook over de plaats waar de oproepingsbrieven zich zouden bevinden.

Verder werd vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker aangaande het verloop van zijn problemen in zijn land niet eenduidig zijn; eerst verklaarde verzoeker geen weet te hebben over de ontwikkeling in zijn vervolgingsproblematiek sinds zijn vertrek uit Ingoesjetië, maar naar het einde van het verhoor toe - nadat verzoeker reeds uitgebreid was bevraagd naar eventuele actuele vervolgingselementen - verklaarde hij van zijn broer vernomen te hebben dat er na zijn vertrek uit Ingoesjetië nog oproepingsbrieven voor hem waren toegekomen.

Aangaande de drie convocaties, bleek verzoeker eveneens weinig kennis te hebben; hij wist niet wanneer de voormelde oproepingsbrieven in Ingoesjetië waren afgeleverd en wat er concreet in de betreffende stukken vermeld stond. Verzoeker verklaarde bovendien zelf dat hij dergelijke vragen niet aan zijn broer heeft gesteld.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, nauwkeurig en volledig weergeeft.

Van een asielzoeker mag in redelijkheid ook worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst; gezien actuele informatie over zijn situatie van primordiaal belang is om zijn voorgehouden vrees in te schatten.

Ook wordt vastgesteld dat verzoeker zich nog in augustus 2011 tot de autoriteiten van zijn land wendde om een internationaal paspoort te bekomen; deze handelwijze valt moeilijk te rijmen met zijn beweringen dat hij door deze geviseerd wordt en een vrees voor vervolging koestert.

Waar verzoeker wijst op de convocaties die hij heeft neergelegd op het Commissariaat-generaal en van mening is dat deze aantonen dat hij nog steeds in Ingoesjetië gezocht wordt en aanvoert dat er met zekerheid vastgesteld kan worden dat het hier niet om een kleine verkeersovertreding gaat aangezien de convocaties vermelden dat hij een verdachte is in een "criminele zaak", antwoordt de Raad dat deze elementen geen afbreuk doen aan het feit dat uit deze drie convocaties niet kan worden afgeleid van welke concrete feiten of in welke concrete zaak verzoeker wordt verdacht; daarenboven maakt een inbreuk op de verkeerswetgeving inderdaad ook een strafrechtelijke zaak ("*une affaire criminelle*") uit.

Bovendien heeft de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat verzoeker volgens één van de convocaties op 6 september 2011 bij de OVD werd opgeroepen.

Gezien hij volgens zijn verklaringen pas op 29 september 2011 zijn land heeft verlaten, was hij op de voornoemde datum nog steeds in zijn land. Verzoeker verklaarde echter tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat er na zijn laatste aanhouding op 11 juli 2011 tot aan zijn vertrek in september 2011, niets meer concreet was gebeurd. Dat verzoeker aldus naliet zelf deze convocatie te vermelden keert zich tegen de bewijswaarde ervan.

Verzoeker laat ook gelden dat in het document van "Mashr" bevestigd wordt dat na contacten met verzoekers bureaus, familieleden en dorpelingen, er in februari 2008 en juli 2011 huiszoekingen bij verzoeker thuis zijn geweest en dat hij werd ontvoerd.

De Raad wijst er op dat de voorgelegde stukken enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten doch op zichzelf niet vermogen een ongeloofwaardig relaas geloofwaardig te maken.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een faxbericht, zijnde een oproeping voor verhoor op 5 december 2011 waarin opnieuw vermeld staat dat verzoeker als "en tant que suspect dans une affaire criminelle" (eigen vertaling: "*als verdachte in een strafrechtelijke zaak*") wordt opgeroepen.

De Raad stelt vast dat ook deze convocatie -evenals deze reeds voorgelegd op het Commissariaat-generaal- voorgelegd wordt onder vorm van een faxbericht waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht gezien fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn. De Raad verwijst in deze ook naar wat hoger werd gesteld over de bewijswaarde van stukken.

Waar verzoeker verwijst naar het "*ambtsbericht van Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland*", stelt de Raad vast dat dit slechts op algemene wijze de situatie in Ingoesjetië schetst.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het relaas van verzoeker geen geloofwaardigheid gehecht.

Bij een ongeloofwaardig relaas is geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 22 november 2011 in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE